[Adolph Sørensen.]
mænd, der deltager i disse møder, eller også — og det vil jeg meget nødig tro — er der sket en bevidst fordrejning; ellers ville ministeren have vidst og kunnet referere, at jeg netop i boligministeriets arbejdskraftudvalg stedse i mine indlæg og i min argumentation har holdt det, jeg har sagt her i dag, op for den øvrige del af arbejdskraftudvalget. Jeg har ikke på noget tidspunkt — jeg ved ikke, hvad ministeren mener med bemærkningen om murermestersiden — tilsluttet mig, at der skulle ske en reduktion af det område i boligbyggeriet, som jeg finder egner sig bedst for dansk mentalitet, og som er en meget nyttig boligform, nemlig parcelhuset. Det agter jeg heller ikke at gøre i fremtiden.

Boligministeren sagde, at vi i novembermødet havde fået forelagt et fordelingsgrundlag til fri forhandling, og det er for så vidt rigtigt, at dette grundlag blev drøftet, men det blev ledsaget af en bemærkning om, at det for så vidt var et fait accompli, idet det var vedtaget af den høje regerings økonomiudvalg, og at det naturligvis kunne drøftes, men at der intet kunne ændres i det, for så vidt angår selve rammen. Jeg vil gerne understrege så stærkt, som jeg kan det ved denne lejlighed, at det er direkte forkert, når det siges, at der ikke er gjort indsigelse fra min side under denne forhandling. Det fremgår også af interviewet med kontorchefen, at dette skridt er blevet taget i rationaliseringens, produktivitetens og produktionsforøgelsens hellige navn, men efter min mening er det at lede de mange håndværksmestre tilbage til svendegeleddet — der er dog 100.000 selvstændige mestre her i landet — og bevidst at tilrettelægge en sådan politik er at lede dem tilbage til svendegeleddet. Det er ikke, fordi jeg mener, at der er noget mindre værdigt ved at være svend end mester, slet ikke, men at lede dem tilbage til svendegeleddet ud fra et produktivitetsforøgende synspunkt er efter mine praktiske erfaringer helt forkert. Jeg tør indestå for, at gennemsnittet af de danske håndværkssvende, der går over til at blive mestre og går over fra en såkaldt 8 timers arbejdsdag til en 12 timers arbejdsdag, måske kun medvirker til en forøgelse af produktionen og produktiviteten i forhold til deres arbejdsindsats som svende.

Jeg synes altså, at det, ministeren uddelte, i nogen grad var et slag under bæltestedet. Det havde jeg ikke ventet af den højtærede minister. Det mindre og det mellemstore håndværk må naturligvis affinde sig med, hvis den frie konkurrence slår det ud, men det er slet ikke det, der er tale om her. Her er tale om, at man ved et statsindgreb, altså ved en bevidst politisk linje, meget let kommer til at gøre det, og det, jeg har spurgt om, er altså, om det er bevidst, om regeringens enkelte medlemmer, derunder den højtærede boligminister — men jeg siger endnu en gang ikke mindst de radikale medlemmer af regeringen — står bag denne linje, som kan føre til det, jeg her har søgt at skildre.

Jeg vil gerne endnu en gang spørge, om ministeren vil svare på det, jeg spurgte om, i stedet for som så ofte før — som nævnt — at føre krigen over i fjendens lejr.

Landbrugsministeren *(Skytte):* Det ærede medlem hr. Damsgaard har spurgt, hvorfor der ikke er opført penge til fortsættelse af byggeriet på skadedyrslaboratoriet på det finanslovforslag, vi her behandler. Årsagen er, at der er stillet yderligere krav fra arbejds- og fabriktilsynet om indretning af de lokaler, der skal bygges. Det har igen ført med sig, at finansministeriet har ført forhandlinger med boligministeriet, og disse forhandlinger har ikke kunnet afsluttes så tidligt, at beløbet kunne opføres på finanslovforslaget, hvad jeg i øvrigt gerne vil beklage.

Ministeren for kulturelle anliggender *(Bomholt):* Det ærede medlem fru Hanne Budtz stillede mig et par konkrete spørgsmål. Det ærede medlem spurgte mig, om der kunne ventes en ændring af bygningsfredningslovgivningen. Vi arbejder med ændringsforslag i ministeriet. Hvor langt vi når i indeværende vinter, tør jeg ikke sige. Hvis et sådant lovforslag skal omfatte også en byggefredningsfond, vil der være særlige hensyn at tage til den økonomiske situation.

Det ærede medlem omtalte § 1 i bygningsfredningsloven og mente, at den nok kunne omfatte også cirkusbygningen. Det vil jeg dog stille mig tvivlende over for, når der